

Arrest

nr. 105 440 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 januari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 augustus 2012 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als zelfstandige.

1.2. Op 31 augustus 2012 werd verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 11 januari 2013 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 23 januari 2013.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: A.G., Nationaliteit :Nederland, Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Mevrouw diende een eerste aanvraag in als werknemer/werkzoekende op 05/08/2011. Deze aanvraag werd geweigerd met een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten op 02/02/2012, betekend aan betrokkene op 27/02/2012.

Op 31/08/2012 bekwam zij het verblijfsrecht als zelfstandige vennoot bij de S. Group, zo blijkt uit de voorgelegde verklaring van aansluiting toegevoegd aan ons administratief dossier. De stad Gent besloot om de E-kaart toe te kennen.

Het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) heeft echter een onderzoek naar de vermeende zelfstandige activiteit van betrokkene ingesteld en is tot de conclusie gekomen dat er geen effectieve activiteit plaats vond/vindt, waardoor de sociale kas de opdracht kreeg de aansluiting als vennoot bij BVBA S. GROUP (...) met terugwerkende kracht stop te zetten vanaf de begindatum (01/04/2012). Dientengevolge heeft het Rijksinstituut, de Dienst Vreemdelingenzaken op 03/12/2012 laten weten dat betrokkene retroactief wordt geschrapt als zelfstandige.

Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit de intentie had om daadwerkelijk een zelfstandige activiteit uit te oefenen. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Voorafgaandelijk dient gewezen te worden op het gestelde in artikel 39/81, vijfde en zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die luiden als volgt:

“Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesmemorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesmemorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij een synthesesmemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”

In de voorbereidende werken van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie die ertoe strekt artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet te wijzigen, kan het volgende gelezen worden: *“De meerwaarde van een synthesesmemorie is meervoudig omdat het verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”* (Kamer, zitting 2012-2013, Doc 53, 2572/002, p.6).

Uit het bovenvermelde kan worden afgeleid dat de bedoeling is de vereenvoudiging van het onderzoek van het annulatieberoep door het de Raad mogelijk te maken uitspraak te doen op basis van één enkel procedurestuk van een verzoekende partij, met name de synthesesmemorie.

In casu blijkt dat verzoekster in de synthesesmemorie een toelichting bij de middelen verstrekt die verschilt van de uiteenzetting in het verzoekschrift. Hierna worden de middelen derhalve enkel in ogenschouw genomen zoals zij in synthesesmemorie voorkomen (cf. RvS 11 januari 2013, nr. 222.017).

2.2. In een eerste middel werpt verzoekster op: *“Schending van de artikelen 40§4 en 42 septies van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht, het rechtzekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout.”*

Verzoekster betoogt in haar synthesesmemorie als volgt:

“Dat de beslissing van verweerder enkel en alleen gebaseerd is op een schrijven van het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) waaruit blijkt dat verzoekster retroactief zou zijn geschrapt als zelfstandige vanaf 1.04.2012.

Dat evenwel een beslissing, welke uitsluitend gebaseerd is op een eenzijdig schrijven van het RSVZ, zonder dat verzoekster de kans heeft gehad voorafgaandelijk enig verweer aangaande de vaststellingen te formuleren, geenszins kan beschouwd worden als afdoende gemotiveerd.

Dat, alvorens verzoekster door verweerder de bestreden beslissing werd betekend, geenszins zelf op de hoogte was dat zij retroactief was geschrapt als zelfstandige.

Verzoekster werd, vooraleer de bestreden beslissing haar werd betekend, geen enkele mogelijkheid geboden om de vermeende vaststellingen van het RSVZ te weerleggen/ontbrekende bewijsstukken neer te leggen waaruit blijkt dat zij wel degelijk in België een beroepsactiviteit als zelfstandige uitoefent.

Dat derhalve sprake is van schending van verzoeksters rechten van verdediging en van de hoorplicht.

Dat een beslissing, welke enkel en alleen gebaseerd is op een eenzijdig schrijven van het RSVZ, zonder dat verzoekster de kans heeft gehad enig verweer aangaande de vaststellingen te formuleren/bijkomende bewijsstukken neer te leggen, geenszins als een afdoende gemotiveerde beslissing kan beschouwd worden.

Dat ook verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, voorafgaandelijk informatie te winnen omtrent de situatie van de verzoekende partij in het licht van haar effectieve zelfstandige activiteiten in België.

Dat immers verzoekster van oordeel is dat zij pas toen de bestreden beslissing van verweerder haar werd betekend op de hoogte kwam van het feit dat zij retroactief zou zijn geschrapt als vennoot bij BVBA S. GROUP vanaf 1.04.2012.

Dat verzoekster door het RSVZ zelf hiervan niet op de hoogte werd gebracht laat staan dat zij de mogelijkheid kreeg om tegen de beslissing van het RSVZ beroep aan te tekenen.

Dat verzoekster er wil op wijzen dat zij van oordeel is dat zij onterecht werd geschrapt als zelfstandige.

Dat er, in tegenstelling tot de beweringen van het RSVZ, tot op heden wel degelijk in haar hoofde zelfstandige activiteiten hebben plaatsgevonden, dat verzoekster ingevolge haar zelfstandige activiteiten door de BVBA S. GROUP maandelijks werd bezoldigd (cf. stuk 2) en dat verzoekster per kwartaal haar sociale bijdragen betaalde (cf. stuk 3).

Dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van het art. 40§4, 1° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat derhalve verzoekster geenszins een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 11 januari 2013 kon worden betekend nu verzoekster wel degelijk in België een beroepsactiviteit als zelfstandige uitoefent.”

2.3. Verzoekster beroept zich op de schending van het rechtzekerheidsbeginsel doch laat na in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormeld beginsel schendt.

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, kan verzoekster in de thans voorliggende betwisting niet dienstig de schending opwerpen van de rechten van verdediging aangezien zij niet van toepassing zijn op een zuiver administratieve beslissingsprocedure, andere dan een tuchtprocedure, volgens dewelke de bestreden beslissing tot stand is gekomen.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin gesteld wordt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk is genomen (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.5. Kernvaststelling in de bestreden beslissing is dat verzoekster onder valse voorwendsels haar verblijfsrecht heeft verkregen en dat zij nooit de intentie had om daadwerkelijk een zelfstandige activiteit uit te oefenen, nu blijkt dat zij retroactief geschrapt werd als zelfstandige. Verwerende partij baseerde zich voor het nemen van de bestreden beslissing op een schrijven van het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (hierna: RSVZ) van 3 december 2012 gericht aan het HDP-Sociaal Verzekeringsfonds voor Zelfstandigen, dat zich in het administratief dossier bevindt. In dit schrijven wordt vastgesteld dat het RSVZ niet beschikt over *“voldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige”*, waarna het HDP-Sociaal Verzekeringsfonds voor Zelfstandigen wordt verzocht om over te gaan tot schrapping van verzoekster vanaf 1 april 2012 en verzoekster hierover in te lichten.

2.6. Waar verzoekster in haar synthesesamenvatting stelt dat zij *“geenszins zelf op de hoogte was dat zij retroactief was geschrapt als zelfstandige”* en dat zij *“door het RSVZ zelf hiervan niet op de hoogte werd gebracht laat staan dat zij de mogelijkheid kreeg om tegen de beslissing van het RSVZ beroep aan te tekenen”*, merkt de Raad op dat het HDP-Sociaal Verzekeringsfonds voor Zelfstandigen, en niet het RSVZ, verzoekster in kennis diende te stellen van het feit dat zij geschrapt werd als zelfstandige, zoals blijkt uit het in punt 2.5. vermelde schrijven van 3 december 2012. Verzoekster kan verwerende partij alleszins niet verwijten dat zij niet op de hoogte gebracht werd van haar schrapping als zelfstandige, aangezien dit niet tot haar bevoegdheid behoort.

2.7. Verzoekster werpt op dat ze *“vooraleer de bestreden beslissing haar werd betekend, geen enkele mogelijkheid geboden [werd] om de vermeende vaststellingen van het RSVZ te weerleggen/ontbreken- de bewijsstukken neer te leggen waaruit blijkt dat zij wel degelijk in België een beroepsactiviteit als zelfstandige uitoefent”*, dat *“derhalve sprake is van schending van verzoeksters rechten van verdediging en van de hoorplicht”*. Daargelaten de vraag of verzoekster door het HDP-Sociaal Verzekeringsfonds voor Zelfstandigen daadwerkelijk op de hoogte werd gesteld van haar schrapping als zelfstandige, dient de Raad op te merken dat noch de schrapping als zelfstandige noch de rechtzetting van een schrapping als zelfstandige tot de bevoegdheid van verwerende partij behoort, zodat de Raad niet inziet hoe het laten neerleggen van bewijsstukken of het horen van verzoekster door verwerende partij had kunnen leiden tot een andere dan de bestreden beslissing. Verzoekster toont ook niet aan dat ze stappen heeft

ondernomen bij het RSVZ of het HDP-Sociaal Verzekeringsfonds voor Zelfstandigen om de beslissing tot schrapping als zelfstandige te laten herzien. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat verwerende partij verblijfsrechtelijke gevolgen verbindt aan een schrijven van een overheidsinstelling waarin tot de retroactieve schrapping als zelfstandige van verzoekster werd besloten.

2.8. Waar verzoekster *“van oordeel is dat zij onterecht werd geschrapt als zelfstandige”* en zij wel degelijk tot op heden zelfstandige activiteiten verricht en ter staving hiervan stukken voegt aan het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat deze stavingsstukken betrekking hebben op bezoldigingsfiches en één loonbrief voor de periode april 2012-november 2012 en op het betalen van sociale bijdragen voor het tweede, derde en vierde kwartaal van 2012, maar zij kunnen geen afbreuk doen aan het feit dat het RSVZ aan het HDP-Sociaal Verzekeringsfonds voor Zelfstandigen gevraagd heeft om verzoekster retroactief te schrappen als zelfstandige vanaf 1 april 2012. Alleszins kan de Raad verzoekster op basis van deze stukken niet de hoedanigheid van zelfstandige gaan toekennen aangezien dit niet tot zijn bevoegdheid behoort. Waar verzoekster de overtuiging is toegedaan dat zij *“wel degelijk”* voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat dit de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.9. In een tweede middel werpt verzoekster op *“schending van de art. 15, 28 io. 31 van de richtlijn 2004/38 inzake het vrij verkeer van burgers van de Unie (= burgerschapsrichtlijn), van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van verzoeksters rechten van verdediging en van het evenredigheidsbeginsel”*.

Verzoekster betoogt in haar synthesesamenvatting als volgt:

*“Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoekster, burger van de Unie, rekening te houden met verzoeksters gezinsleven in België (verzoekster is op 18 januari 2013 te Gent gehuwd met de heer [B. H.], (cf. stuk 4), haar sociaal-economische situatie in België, haar integratie in de Belgische samenleving,...
Dat verzoekster door verweerder werd gehoord noch uitgenodigd werd bewijsstukken aangaande haar gezinsleven, haar gezondheidstoestand, haar sociaal-economische situatie, haar integratie in de Belgische samenleving, de duur van haar verblijf in België en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong neer te leggen.”*

2.10. De Raad dient erop te wijzen dat artikel 288 VWEU bepaalt dat een richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd is, doch dat aan de nationale instanties de bevoegdheid wordt gelaten vorm en middelen te kiezen. Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn. Het gaat om een verticale rechtstreekse werking die alleen geldt indien de lidstaten de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn (cf. RvS 27 maart 2012, nr. 218.657). In casu werd de betrokken richtlijn omgezet in Belgisch recht door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) en verzoekster toont niet aan dat de aangehaalde bepalingen niet of niet correct werden omgezet in Belgisch recht, derwijze dat zij zich niet dienstig kan steunen op de schending van bepalingen van de betrokken richtlijn. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

2.11. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekster betoogt dat zij *“niet werd gehoord noch uitgenodigd werd bewijsstukken aangaande haar gezinsleven, haar gezondheidstoestand, haar sociaal-economische situatie, haar integratie in de Belgische samenleving, de duur van haar verblijf in België en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong neer te leggen”*, stelt de Raad samen met verwerende partij vast dat artikel 42septies van de Vreemdelingenwet niet voorziet in dergelijke afweging, in tegenstelling tot andere regelgeving die ertoe strekt een einde te stellen aan het verblijf, zodat verzoekster geen motivering dienaangaande kan verwachten in de bestreden beslissing.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.12. In een derde middel werpt verzoekster op: *“schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden(ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950 en van het proportionaliteitsbeginsel”.*

Verzoekster betoogt in haar synthesesmemorie als volgt:

“Dat verzoekster in België samen met haar echtgenoot, de heer B.H., een hecht gezin vormt. Dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 11 januari 2013, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar leven en haar gezin heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster.”

2.13. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekster met haar echtgenoot een familieleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat in geval van een weigering van een voortgezet verblijf, wat in casu de bestreden beslissing is, het EHRM aanvaardt dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het zaak om na te gaan of een juist evenwicht bereikt werd tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

2.14. De bestreden beslissing is gegrond op artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. In casu streeft de bestreden beslissing minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.15. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

2.16. Verzoekster, die blijkens het administratief dossier slechts sedert 2011 in het Rijk verblijft en na de bestreden beslissing gehuwd is op 18 januari 2013, toont met haar beknopt betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan een voorgehouden gezinsleven in België verder te zetten met haar echtgenoot waarvan niet blijkt dat hij legaal in het Rijk zou verblijven aangezien het administratief dossier gewag maakt van verworpen aanvragen tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de openbare orde anderzijds, die erin bestaan de verblijfsreglementering te doen naleven. Verzoekster toont tenslotte op geen enkele wijze aan dat er ernstige hinderpalen zijn voor het verderzetten van haar vermeend gezinsleven in haar land van herkomst, Nederland, of in Turkije, dat blijkens het administratief dossier het land van herkomst van dhr. H.B., verzoeksters echtgenoot, zou zijn.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA